

Mai 1879 fra Læge D. Møller i Svendborg. Denne Attest lyder saaledes: „Paa Forlangende skal jeg ikke undlade at attestere, at forhenværende Baabenmester S. P. Koch, Dannebrogsmænd, ifjor ved et Møde i Kjøbenhavn i Juni Maaned i Manges, navnlig Distriktslæge Magnus's, Læge Hallas og min egen Kærørelse pludselig uden paavijelig Aarsag fik et heftigt epilektisk Anfald, under hvilken han fik Hovedsvimmel, Brækning, Skum for Munden og tabte Bevidstheden. Han maatte bæres ud af Salen, var først efter flere Timer ifstand til at gaa hjem, og først Dagen efter var han nogenlunde resitueret“. Denne Læge tilføjer i Attesten: „Han har paa Grund af Synssvækkelse maattet opgive at arbejde som Fotograf.“ En anden Attest, jeg har her, er fra Læge Benzien i Svendborg af 19de Mai d. A. og bevidner, at Andrageren har haft Epilepsi og navnlig et Anfald i Marts Maaned det nævnte Aar. Jeg har som sagt Attester for, at Andrageren har lidt af disse Anfald, siden han paa Grund af Epilepsi blev affødiget af Militærtjenesten. Der er med Hensyn til Andragerens personlige Forhold kun en Attest, jeg endnu skal tillade mig at gjøre det høie Thing bekendt med. Den angaar Andragerens pekuniære Forhold, er undertegnet af Sognepræsten Prip, Formand for Svendborg Hjælpeforening, er dateret Svendborg den 18de Mai 1879 og lyder saaledes: „Paa Anmodning af Hr. forhenværende Baabenmester Koch skal jeg herved attestere, at hans Kaar i de senere Aar have været saaledes, at den herværende Hjælpeforening gjentagne Gange har maattet understøtte ham og hans Familie for at fri dem for ligefrem Nød. Jeg tilføjer blot, at han selv ikke skjønnes i nogen Maade at være Skyld i sine trange Kaar, og at det er Hjælpeforeningen, der har søgt ham, fordi den andesteds fra vidste, at han trængte“. Samler man nu disse Træk, som jeg har forsøgt at give i et kort Billede, tror jeg, at det vil være det, at Andrageren, Fotograf Koch, har havt Tjeneste i mange Aar i den danske Armeé, har med megen Bravour deltaget i den første Krig, har der paadraget sig den uheldbefulde Sygdom, som han nu lider af, og paa Grund af hvilken han er bleven erklæret kassabel til al Krigstjeneste, at han siden, efter at have skaffet sig en Stilling som Bomforpagter paa Dybbølsbjerg, led den uheldige Skæbne, at hans Hus pludselig blev nedbrudt, hvorved Alt, hvad han eiede og havde, blev bragt ud paa den aabne Mark i den hårde Vinter. For sit Hus har han faaet Erstatning, men den Stabe, som hans øvrige Giendele lede ved saaledes at blive bragte ud, har han ikke faaet Erstatning for. Han har siden den Tid forsøgt at ernære sig saa godt, han kunde. Han har oprindelig lært Skræbderprofessionen, men det har paa Grund af hans Sygdom, hvad jeg har Lægeattester for, ikke været ham muligt at ernære sig ved denne

Profession. Dernæst forsøgte han sig som Fotograf — noget fotografisk Atelier har han ikke havt, idetmindste ikke i de senere Aar, da han kun har været Medhjælper hos en Fotograf — men ogsaa dette har han maatte opgive paa Grund af sit svækkede Syn, og han nyder nu ikke nogen offentlig Understøttelse, men en Understøttelse fra Svendborg Hjælpeforening, og han har ogsaa faaet nogen Sygehjælp af Baabenbrødre-foreningen. Han befinder sig nu i særdeles trange Kaar, er ude af Stand til at ernære sig og sin Familie, men har desuagtet ikke søgt Hjælp; derimod har Hjælpeforeningen opført ham. Vaade naar man ser hen til, at der paa Grund af en Foranstaltning af den danske Armeé er tilføjet Andrageren en Stabe, hvis Størrelse og Rigtighed ikke fra nogen Side er bestridt, en Stabe, der ligefrem maa sættes i Klasse med den, der foraarjages ham ved, at hans Hus samtidig blev nedbrudt, og hvorfor han har faaet Erstatning, tror jeg, at der er god Grund til at give ham den Erstatning, han har andraget paa og ventet paa i mange Aar. Anledningen til at tilstaa ham en saadan Erstatning forhøies endnu mere, naar man ser hen til hans overordentlig rosværdige Forhold under Krigstjenesten, hans rosværdige Forhold bagefter, og hans Bestræbelser for at benytte de Kræfter, som under hans Invaliditet var ladet ham tilbage, til at ernære sig og Familie, saa godt han kunde, men hvad han desværre for en stor Del var forhindret i paa Grund af den Sygdom og den Svagelighed, han har paadraget sig i Krigstjenesten, og hvad han end mere er forhindret i nu, da hans Syn er blevet svækket. Andragendet har tidligere været henvist af det høie Thing til Krigsministeriet. Det blev det i forrige Samling, 1877—78, og det blev ligeledes henvist af Rigsraadet, hvilket man vil kunne finde i Rigsraads-tidende af 1866, Tillæg A. Sp. 789—90. Jeg maa altsaa sige, at jeg paa en Maade undrer mig over, at det høie Things Finantsudvalg ikke denne Gang har taget sig af denne Sag, da der ikke synes at være nogen Grund til at komme til en anden Anstuelse denne Gang end i forrige Samling. Jeg skulde næsten være tilbøjelig til at tilskrive det den Omstændighed, der blev omtalt af et æret Medlem, der havde Ordet før mig, nemlig at det ikke har været muligt paa Grund af Livens Korthed at afsætte hvert enkelt Andragende en saa stor Opmærksomhed, som det maatte ellers kunde have fortjent. Jeg kan imidlertid ingen Grund se til, at man, naar man har anbefalet det forrige Gang, og det er blevet anbefalet for mange Aar siden, ikke atter nu vil anbefale det. Den eneste Grund, jeg kunde tænke mig, var den, at det skulde medføre Konsekvenser for Andres Vedkommende; men jeg tror ikke, at noget Saadant er at frygte eller vil være at befrygte, selv om Finantsudvalget, hvad der vilde have